

Marshallplanen havde haft for Europa, og nævnte til slut i talen spørgsmålet om kontrol med atombomben, hvor det vigtigste er gensidig tillid, og understregede Storbritanniens loyalitet mod og respekt for De Forenede Nationers pagt.

Frankrigs udenrigsminister, Schuman, udtalte i indledningen til sin tale, at den vigtigste opgave var at godtgøre organisationens eksistensberettigelse. Der vil ikke være nogen fred uden sikkerhed og ingen sikkerhed uden retfærdighed. Efter at have nævnt, at den franske regering fuldtud havde givet sin tilslutning til sikkerhedsrådets beslutning om Korea, gik udenrigsministeren over til at redegøre for Europarådets arbejde og omtalte derefter de forhandlinger, man fra fransk side havde ført med Tyskland, Italien, Belgien, Holland og Luxembourg vedrørende kul- og stålproduktionen, og understregede betydningen af et økonomisk samarbejde mellem disse lande. I den sidste del af sin tale kom udenrigsministeren ind på spørgsmålet om skabelse af en varig verdensfred og udtalte, at det var vigtigt at skabe en atmosfære af fred og genoprette den gensidige tillid. Det var nødvendigt, at hvert enkelt land gjorde en indsats på dette område, og at landene var beredt på eventuelt at give afkald på en del af deres suverænitet til fordel for en international organisation til fredens bevarelse.

Sveriges udenrigsminister, Undén, redegjorde for Sveriges syn på Koreakrigen og påviste, at USAs handlemåde og de andre landes bestemmelser om at hjælpe Sydkorea er i fuld overensstemmelse med pagtens art. 51 om kollektivt selvforsvar. Udenrigsministeren nævnte derefter den fra kommunistisk side inspirerede såkaldte „Stockholmappell“ angående freden og påpegede

dens ulogiske indhold. Han udtrykte håbet om, at de medlemmer af De Forenede Nationer, der i det sidste år havde trukket sig tilbage fra arbejdet i visse organer, ville vende tilbage, og at Koreaspørgsmålet ville blive løst snarest muligt. Hvad Jerusalemsspørgsmålet angik, var det ligeledes af stor betydning, at der nu fandtes en tilfredsstillende løsning. Han sluttede sin tale med at citere et brudstykke fra Niels Bohrs åbne brev om betydningen af fri adgang til oplysning og udvikling af ideer.

Norges udenrigsminister, Lange, indledte med at omtale, at man i Norge følte sig forpligtet til at øge sine militære styrker, og dette skyldtes den store modsætning, der nu mere end nogensinde består mellem de nationer, der følger De Forenede Nationer, og dem, der er i modstrid med organisationen. Udenrigsministeren kom derefter ligeledes ind på „Stockholmappellen“ og nævnte, at fredskampagnen ifølge den norske kommunistiske presse havde haft særlig tilslutning i Nordkorea i sommer. Han udtalte derefter sin store taknemlighed mod De Forenede Stater for deres beundringsværdige indsats i Koreakrigen. Udenrigsministeren påpegede, at sikkerhedsrådet ikke alene er et fredsinstrument, men også et organ for forhandling. Det var af betydning, at plenarforsamlingen under arbejdet med genoprettelse af freden i Korea lagde vægt på de synspunkter, som Asiens nationer selv fremfører. I det hele taget var det en vigtig opgave for De Forenede Nationer at beskæftige sig med økonomisk og social udvikling af de underudviklede lande i Asien. Tilsidst omtalte udenrigsministeren, at Kina burde repræsenteres af den regering, der udøvede kontrol over praktisk talt hele landet.

V. Valg af medlemmer til sikkerhedsrådet.

Som efterfølgere for Cuba, Norge og Ægypten fra den 1. januar 1951 valgte forsamlingen for en 2-årig periode Brasilien,

Holland og Tyrkiet. Såvel Tyrkiet som Libanon var kandidater til denne medlemspost, og der afholdtes en række forgæves afstem-